

Narracions breus amb missatge

TÍTOL

Un país d'històries.
Aproximació literària a la geografia del País Valencià

AUTOR

Enric Ramiro Roca

EDITORIAL

Universitat Jaume I

COL·LECCIÓ

Educació, 22

LLOC I ANY D'EDICIÓ

Castelló de la Plana, 2022
(2a edició ampliada)

PÀGINES

249

Enric Ramiro (el Cabanyal, València, 1958) és un mestre de professió i de vocació que ha treballat en tots els nivells educatiu, inclosos els universitaris. A més és un enamorat del seu país, com podem comprovar, entre altres obres seves, al volum *Un país d'històries*. Es tracta d'un conjunt de setanta textos breus (la majoria ocupen dues pàgines) en què l'autor adapta contes, llegendes, mites, rondalles... de totes les tradicions (budista, sufista, cristiana, ameríndies, africanes...), tot i que també en crea de nous. En tots, hi destaquen tres característiques. En primer lloc, com he apuntat, sempre hi ha referències al País Valencià (pobles, gent, indrets o monuments), per molt que la història transcorri a Turquia, a l'Imperi inca... Els elements geogràfics hi tenen tant pes que dos dels cinc apèndixs finals es dediquen a la toponímia present a les diverses narracions.

En segon lloc, seguint la tradició de les faules, cada narració té la seva moralitat, o ensenyament. Però és tan important per a l'autor que totes les narracions acaben amb un comentari, redactat en primera persona, que la destaca emmarcant-la en un fons groguenc que fa difícil que passi per alt. A més, al primer dels índexs, hi sintetitza cada un dels ensenyaments que s'hi poden treballar (p. 213-215): “Hem de confiar més en nosaltres”, “L'hospitalitat no té preu”, “Quan un camí es tanca, un altre s'obri”, i un etcètera fins a setanta.

En tercer lloc, les narracions tenen unes bones dosis d'humor, d'ironia i de vegades de paròdia i tot, la qual cosa fa que totes, incloses les de temàtiques més escabroses o pessimistes, traspuïn optimisme, tinguin un final feliç o se'n derivi una moralitat plena d'esperança. Les reflexions finals ho reflecteixen sovint: “Cadascú tindrà la seua recepta, però jo vos recomane l'optimisme, crític i reflexiu.” (p. 68), “Això dona optimisme, una medicina que sempre ha estat perseguida pels enemics.” (p. 146), etc.

Si a tot això hi afegim la magnífica edició; la preocupació per la llengua (un dels índexs recull “frases fetes i modismes”, presents a gairebé totes les narracions); el registre tan proper a l'oralitat (val a dir que de totes les narracions n'hi ha una versió oral, gravada i emesa per diverses ràdios del País Valencià); el to reivindicatiu, etc., podeu entendre per què avui recomano *Un país d'històries*.